

PodNebie

Dvojmesačník spoločenstva Dom chvály

nepredajné
november - december
2010 č.22

Ty si ten dar
od Otca nám

Obsah

Editoriál (3)

Diakon Tomáš Štefin (4 - 5)

Pán Kaplán (5)

Dom ČO?! No predsa DOM CHVÁLY (6 - 13)

Človek v ohrození (14 -15)

Campfest 2010 (16 - 17)

Školský tábor v Ostrom Grúni (18 - 19)

Interpastorko 2010 (20 - 21)

„Môj“ Sampor (22 - 23)

Kto nič nerobí, nič nepokazí... (24 - 25)

Podryvák (26 - 27)

Legenda o lietajúcom Cypriánovi (28 - 29)

Svätá Mária Jozefa Rossellová (30 - 31)

Chlapci a dievčatá: Tomáš (32 - 33)

Pre bystrejšiu hlavičku (34)

Vtipy (35)

Usmej sa na život (36)

Redakcia:

Lucia Budinská

Adriána „Ad’a“ Hellebrandtová

Romana Hlaváčová

Simona „*simona“ Pirháčová

Daniela „Danka“ Barborová

Adriána „Ad’ka“ Debnárová

Richard „Rišo“ Krátky

Juraj „Lox“ Búry

Ivan „Ivbi“ Bielik

Grafika:

Lucia Budinská

Gramatika:

Katarína Boboničová

Andrea „Aja“ Šálková

Katka Jančeková

*Časopis je určený pre
vnútorné potreby spoločenstva
Dom chvály.*

Redakcia si vyhradzuje
právo na úpravu príspevkov.
Za príspevky ďakujeme.

Vaše nápady a príspevky
posielajte na našu mailovú adresu:

casopis.podnebie@gmail.com

Editoriál

foto: Kiko

Vianoce. Veru, blížia sa. Popísalo sa o nich už dosť. Každý rok sa od konca októbra o inom nehovorí. Niekedy to človeku až lezie na city. Aj kvôli týmto faktorom sa mi ťažšie hľadalo, čo nové, originálne by som o nich mohol povedať. Aký uhol pohľadu ešte nebol zvolený? Kedže nie som teológ ani psychológ na nejakú srdcervúcu vianočnú teóriu som neprišiel. Kedže rád počúvam hudbu pomohli mi chlapi z jednej kresťanskej metalovej skupiny. Viem, metal... Ale majú jednu peknú pesničku. Volá sa This ain't no ordinary love song (Toto nie je obyčajná lúboštná pesnička). Myslím si, že Vianoce tiež nie sú obyčajnou lúboštnou pesničkou, ani obyčajnou krásnou chvíľkou v roku.

Aký je rozdiel medzi obyčajnou a

neobyčajnou? Obyčajná lúboštná pesnička je podľa mňa taká, v ktorej sa o láske síce spieva, ale láska v nej nie je. Neobyčajná je presný opak. Tá, v ktorej sa možno ani nespieva priamo o láske, ale lásky je v nej veľa. Síce som pár riadkov vyššie povedal, že Vianoce nie sú obyčajná lúboštná pesnička, ale mnohokrát to tak môže byť. Záleží totiž iba na tebe, aké si ich spravíš. Ak budeš navonok zdieľať vianočnú atmosféru, tešiť sa, aký krásny čas prichádza, že sa narodil Ježiško, ak budeš navštevovať susedov, priateľov a rodinu a ak budeš chodiť do kostola, stále to môže byť iba obyčajná pesnička, ak ju nepríjmeš do srdca. Ak budeš dodržiavať aj všetky vianočné zvyky, tradície a povinnosti, ale srdce si obmuruješ, je pravda, že budeš spievať krásnu lúboštnú pesničku, ale láska v nej nebude. Preto bude iba obyčajnou. Ak

však možno aj zabudneš niekoho navštíviť (samozrejme, nie úmyselne), alebo sa nejako inak prehešíš proti vianočným zvykom, síce budeš spievať trochu falošne, ale budeš spievať neobyčajnú lúboštnú pesničku plnú lásky.

Preto Vám všetkým prajem, aby vaše Vianoce boli neobyčajne neobyčajnou lúboštnou pesničkou.

Na záver by som sa s vami ešte chcel rozlúčiť. Možno ste si všimli zmenu mena pri funkcii grafik. Je to preto, lebo v PodNebí končím. Aj ako grafik a aj ako redaktor. Dúfam, že sa vám počas uplynulých dvoch rokov PodNebie čítalo dobre a ak hej, tak som si úlohu splnil a odchádzam s čistým svedomím. Majte sa :)

Kiko

pán vikár Bublinec

Mons. Marián Bublinec. Kňaz baskobystrickej diecézy. Generálny vikár banskobystrického biskupa Mons. Rudolfa Baláža (generálny vikár je menovaný diecéznym biskupom, aby mu pomáhal v riadení diecézy).

V našej farnosti vysluhoval tento rok sviatosť birmovania, prišiel v mene otca biskupa s bohoslovcami z Badína počas „Rol'nickej nedele“. Ako hosť prišiel prednášať na stretnutie mužov v pastoračnom centre.

foto: Matej Piriháč

Kedy ste sa rozhodli byť kňazom?

Cítil som, že Boh ma volá ku kňazstvu ku koncu štúdia na gymnáziu. Nejako okolo maturity. Predtým som nad tým veľmi nepremýšľal, ale prišlo to a neudalo sa ujsť. Ďakujem Pánovi za to, že vošiel do môjho života

osobitne na prvých duchovných cvičeniach.

Mali ste nejaký konkrétny okamih (zážitok), ktorý vás utvrdil vo vašom rozhodnutí?

Nemal som zvlášť zážitok. Nie som až tak na vonkajšie zážitky i keď si myslím, že sú fajn

a pomáhajú v živote. Myslím, že moja viera je skôr rozumová a plná skôr tichej radosti, ktorú si nosím v srdci a snáď ju vidieť niekedy i navonok.

Ako sa vám páčilo u nás – na stretnutí mužov?

Na stretnutí mužov je vždy zaujímavé, pretože muži sa v Cirkvi až tak často - bohužiaľ - nestretávajú. A veľmi sa mi páčila

atmosféra, debata a otázky, ktoré sme si navzájom položili. Je pekné, keď sa vieme vzájomne počúvať.

Čo by ste odkázali našim čitateľom?

Čitateľom do Novej Bane by som chcel odkázať, že majú obrovský dar vo svojej farnosti, ktorá je živá, plná radosti. Nech v tom vytrvávajú a nech ich radosť stále rastie.

Rišo

Stretnutie mužov

Stretnutie mužov sa konalo v pastoračnom centre, piatok 17. septembra, po svätej omši. Pozvaný bol každý chalan. Starší i mladší. Hlavným hosťom bol pán vikár Bublinec, no nechýbal ani náš pán dekan, či pán kaplán.

foto: cleveland.com

vikár hovoril vážne, no nechýbala mu ani dávka humoru, jeho rozprávanie nebolo ani trochu nudné. Je to človek veľmi prívetivý a múdry, určite nám mal čo ponúknuť. Po chvíľke jeho obohacujúceho rozprávania bol priestor na otázky. Pýtať sme sa mohli my i on. Následne nám dal požehnanie a odišiel. S ním i naši dvaja kňazi,

Večer začal pán vikár rečou o svätom Jozefovi. Predstavil nám ho ako vzor kresťana, muža i otca. Človeka, ktorý toho veľa zniesol, vytrpel i veľa obetoval. Každý muž, ktorý sa zúčastnil, si mohol z rozprávania pána Bublinca odniesť to, čo potreboval. Pán

pán dekan i pán kaplán. Po ich odchode začali chvály, ktoré trvali až do konca stretnutia. Chvály boli veľmi silne požehnané, tak ako aj celý večer. Myslím, že nikto z nás vôbec neľutoval dve hodiny strávené v spoločenstve so spoločným cieľom - byť bližšie pri Bohu.

Rišo

Zlomilo ma TO

Odvtedy a dodnes. Presne od 21. do 25. augusta 2010. Bol to pre mňa veľmi silný čas a trvá doteraz. V tých dňoch sa zmenil môj vzťah k Bohu.

foto: eastbaycouples.com

niečo také zažiť. Jednoducho som po tom dychtila a potrebovala to. Keď prebiehali chvíle, rozhodla som sa ísť na spoveď. Počas čakania mi zlý duch chcel vryť do hlavy, že žiadny Boh nie je a je zbytočné ísť na spoveď, že on má pre mňa lepší život. Ale Boh ako vždy zlého premohol. Dal mi do srdca pokoj, aby som sa mohla zodpovedne pripraviť na spoveď. Už vtedy Boh konal a ja som to mohla cítiť. Na spovedi sa všetko zlomilo. Všetky hriechy, všetky problémy a ťažkosti som vyznala. Počas spovede som si postupne začala uvedomovať, aký je Boh úžasný. Kňaz sa začal za mňa modliť. Bolo to také silné, že som sa naozaj silno rozplakala. Vtedy som uverila, aké to je niečo také zažiť. Plakala som asi hodinu, a keď som chcela prestať, nešlo to. Boh ma zalial Jeho láskou.

Bol to perfektný večer, ktorý si budem veľmi, veľmi dlho pamätať. Až teraz môžem povedať, že môj vzťah s Bohom je super. Aj keď stále je na čom pracovať. Naozaj ma TO zlomilo.

Laura

Všetko sa stalo v eSPÉ tábore, kde neboli len úžasní ľudia, ale aj skvelý čas s Bohom. Téma tohto tábora bolo "TO" (stále TO spoznávať...).

V jeden večer nám hovorili o TOM, že keď nás to zlomí, nebudeme môcť prestať plakať. Jednoducho mnoho vecí sa zmení. Aj keď som tomu veľmi neverila, túžila som

Si pripravený?

Všetko sa začalo v jedno pekné nedeľné popoludnie, ktoré sme trávili s kamarátom na chate. Užívali sme si pokoj, ticho a nedeľnú pohodu.

foto: sxc.hu

Pozabudli sme na čas a zrazu bolo trištvrte na šesť. Keďže sme ešte neboli na omši, bol to dosť problém. Rýchlo sme sa zbalili a chceli sme ísť.

Lenže ja som zabudol, že nemám dve prilby, a tak sme to museli risknúť aj s jednou. Nebol som nadšený, ale povedal som si: „Veď čo sa môže stať.“ A tak sme išli. Čas už bol naozaj pokročilý, a tak som miestami nešiel až tak pomaly. Skoro sa nám to vypomstilo. V jednej menej prehľadnej zákrute sa pred nami zrazu objavila octavia. Keďže som nebol úplne na svojej strane cesty,

nechýbalo veľa a obidvaja by sme si ju pozreli z blízka. Neviem, akým činom som to strhol na stranu, octavia zabrzdila a o milimetre sme sa minuli. Ostal som ako obarený. Hlavou mi prebehla nehoda, ktorá bola neďaleko od toho miesta. Zabilo sa tam dievča, ktoré tiež išlo s kamarátom bez prilby. Spolujazdec bez prilby pri havárii nemá veľkú šancu. No ale ešte stále sme išli na motorke a nebolo veľa času rozmýšľať nad tým, čo bolo. Samozrejme ručička na tachometri už tak vysoko nestúpala. A ja som len ďakoval Bohu a anjelom strážnym, že žijeme. Človeka taká

skúsenosť prinúti uvažovať o všeličom, ale čo urobia také skúsenosti dve?

Keď som si myslel, že je všetko v pohode, už sme v meste, vtedy prišla ďalšia. Išli sme kopcom popri sekvoji, keď som asi päť metrov pred nami zbadal na krajnici mačku. A ona sa pravdaže vybrala rovno pod kolesá. Další šok! Vtedy som už len čakal, kedy nás vyhodí ponad volant. Na aute by to nebolo hrozné, ale na motorku!? Ak by som ju chytili predným kolesom, prehodilo by nás bez problémov ponad volant. No nič. Zrazu len tupý úder pod pravou nohou. Chytil som ju len výfukom. Avšak odtiaľ sa ešte stále mohla odraziť pod zadné koleso a boli by sme na zemi aj tak. Ale my sme stále išli. Jednoducho to bol zázrak. Stačilo, aby bola mačka o sekundu

rýchlejšia a skončilo by to inak. Ďalšie „šťastie“? Figu, Boží zázrak. Prišli sme ku kostolu, zosadli sme a na mňa všetko doľahlo. Mohol som si zabiť kamaráta a aj seba. Ostal som tam chvíľu stáť a párkrát som sa zhlboka nadýchol. Potom som sa vybral do kostola prišli sme akurát. Celú omšu som rozmýšľal len o tom.

Človek si vôbec neuvedomuje, že kedykoľvek si ho môže Pán povolať. A ja? Bol som pripravený odísť? Čo by bolo keby...? Dokázal by som žiť s vedomím, že som si zabil priateľa? Tie otázky mi vírili hlavou ešte dlho. Mne však naozaj nezostalo nič iné len úprimne ďakovať Bohu, že nám za pár minút dvakrát znovu daroval život. A rozhodnutie do života: Byť vždy pripravený...

Tomáš

Francúzsky sen

Vo Francúzsku som bola tretíkrát a mojím najtajnejším snom vždy bolo, aby ma prišli kuknúť rodkáči so segrami. Len tak ich povodiť po okolí a ukázať im, kde žijem. A nebudem sa tajiť ani tým, že som chcela, aby boli na mňa hrdí!

Keď som behala po reštike, sem-tam som si predstavovala, aké by to bolo mať ich tam ...a ukázať im to, tamto a „hento“. A tieto prázdniny, keď som sa zasa vybrala na ďalšie korzické dobrodružstvo, mi Boh, inak môj parádny kámoš, splnil asi všetky moje sny a predstavy. Čoby, on si ich ešte zdokonalil a dofarbil takými farbami, akými by mne ani nenapadlo.

Zrazu sa mi jeden rutinný korzický týždeň zmenil na týždeň zázakov. Fú, niekto hore si asi robil poriadok a všimol si dlhý zoznam mojich želaníčok. Začalo to nočným príchodom rodinky do môjho mestečka. Ten týždeň som si to ani nejako neuvedomila. Hm, Boh splnil sník, mala som ich tam, ale čo s

nimi? Kam ich dať, kam ich zobrať? To muselo byť niečo výnimočné! Moje miestečka nestačili. Tak sme sa vybrali na cestu ostrovom, len na moje odporúčanie, na miesta, kde som v živote nebola. Ani neviem, ako som ich dostala asi na najkrajšie miesta na celom ostrove! A ich radosť a nadšenie robilo ešte väčšiu radosť mne. Juch, niekto nás viedol. Týždeň, ako som spomínala, bol rýchly, chaotický, nadmerne únavný, ale pritom najkrajší v mojom živote! Pre mňa to bolo ako niečo nemožné a pozrite, ako to dopadlo... Pane, ty vieš ako človeka obšťastniť na priam červenú kontrolku! A dočkala som sa i vety: „Som na teba hrdý.“ Veľké Ď za letné Božie upratovanie.

Monika

Boj o modlitbu

V jeden septembrový týždeň som mal malú duchovnú krízu. Každý deň sa našlo kopec vecí, ktoré bolo treba urobiť. V jeden týždeň sa toho toľko nakopilo, že som v zhľuku povinností a únave stratil pokoj. Bol som vnútorne uponáhľaný. Najhoršie však bolo, že som mal najväčšiu nechť do modlitby, akú si pamätám.

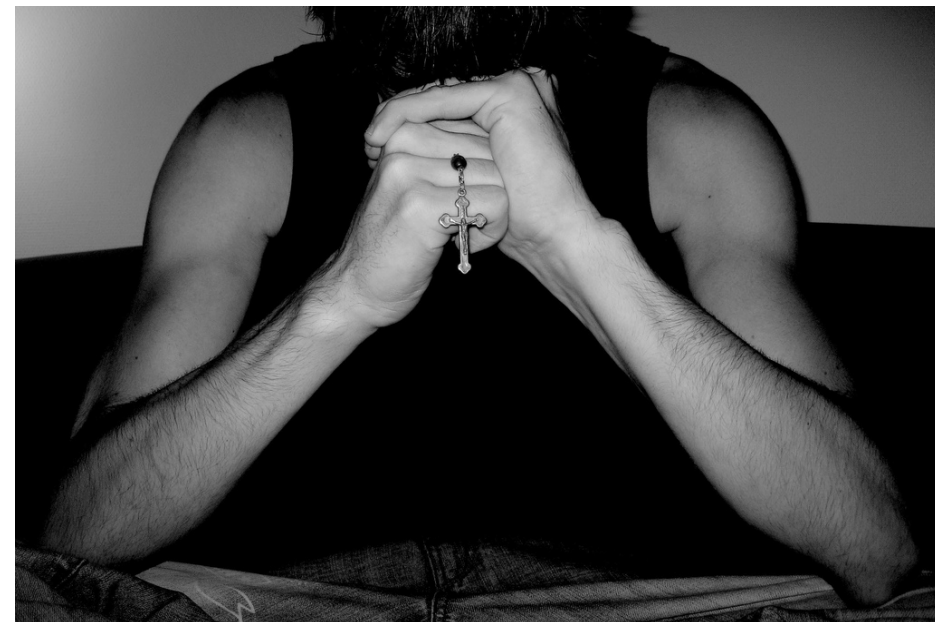

foto: sxc.hu

Osobnú modlitbu mávam zväčša ráno, keď vstanem. V tento septembrový týždeň som sa k nej však nevedel prinútiť. Najkrízovejšie boli tri dni. Vždy som si niečo našiel, i keď to pokojne mohlo počkať. Od rána som si nevedel čo i len na krátku čas sadnúť k Božiemu slovu, alebo len tak zastať, upriamiť sa na neho. Na konci týchto troch dní sa mi to podarilo až niekedy o polnoci alebo o jednej ráno. Bežne v túto hodinu už spím. Jednoducho som si nešiel ľahnúť. Vedel som, že som sa mohol modliť celý

deň a kebyže si ľahnem bez modlitby, prehral by som celodenný boj o ňu. Vedel som, že modliť sa práve v tento týždeň je dôležité. Potreboval som sa niekde zastaviť, vypnúť, pouvažovať, odovzdať veci Ježišovi. A podstata svedectva? Po krátkej chvíli – po prežehnaní a vzbudení si úmyslu stretnúť sa s Pánom – som bol naplnený pokojom. A prinieslo mi to skutočný oddych. Asi lepší, ako keby som si pospal.

Pokoj Pánov, nech je vždy s Vami.

Rastó

služba: **Vedúca spoločenstva**

„Úlohou učenia je naučiť sa dobre robiť svoju prácu.

Úlohou učiteľa je učiť iných.

Úlohou riaditeľa je uisťovať sa, že druhí robia svoju prácu.

Úlohou vodcu je povzbudzovať druhých, aby robili veci lepšie.“
(John C. Maxwell)

Čo je úlohou vedúcej spoločenstva? Keď som sa túto otázku opýtala ja, niekto zo spoločenstva mi povedal, že mojou úlohou je PRIPOMÍNAŤ KTO SME, CEZ ČO a KAM SMERUJEME. Sme Dom chvály a cez pokánie smerujeme k cieľu všetkého, čo robíme a kým sme – k Ježišovi Kristovi.

„Vodca- líder-leader“, vychádzajúc z anglického slova „lead“ - viesť, má byť tým, ktorý vedie, čiže má poznať tých, ktorých vedie, cestu, smer, najlepší spôsob spoločného kráčania, aby priviedol spoločenstvo tam, kde ho chce mať Boh. Vodca teda musí vidieť veci z nadhľadu, myslieť dopredu a pýtať sa: „Ako to, čo robíme(alebo

foto: Pojo

nerobíme) pomôže(alebo nepomôže) k tomu, aby sme naplňali víziu spoločenstva?”

Vlastnosti a schopnosti, ktoré sa očakávajú od vedúceho spoločenstva:

- byť človekom, ktorý patrí Kristovi a k nemu vedie aj ostatných, neviazať ľudí na seba, ale na Boha. Byť pastierom tým, čo sú mu zverení. Stať za nich pred Bohom.
- obklopiť sa kľúčovými ľuďmi(vodcovský tím v Dome chvály voláme kolégium)
- nerobiť všetko sám, ale služby rozdeliť a postupne učiť iných preberať za ne zodpovednosť
- žiť v pravde a hovoriť pravdu
- byť k dispozícii
- mať schopnosť spolupracovať, komunikovať(počúvať i hovoriť)
- mať individuálny prístup ku zvereným ľuďom

- byť podriadený vyšším autoritám(v našom prípade p. dekanovi)
- nebyť spokojným so súčasným stavom

Realita je niekedy iná. Veľmi dobre viem, že toto nie je zoznam mojich dobrých vlastností. Je to zoznam toho, čo má dobrý vedúci mať a v čom musí každodenne rásť, podporovaný modlitbami spoločenstva.

Pri svojej službe som si uvedomila, že ju chcem robiť tak, aby mohlo spoločenstvo fungovať aj bezo mňa, aby som službu vedela prijať, ale aj prenechať iným. Nech si Boh použije v danom čase najvhodnejšieho človeka, ktorý bude pripomínať členom spoločenstva, čo to znamená prinášať Božiu chválu svetu.

S.Františka, OSF

Aby sme mohli kráčať po Malej ceste musíme byť pokorní, chudobní duchom a jednoduchí.

(Sv. Terézia z Lisieux)

foto: morguefile.com

Prikázanie s prísľubom

Možno si niektorí z vás všimli a možno nie, že do minulého čísla PodNebia sme nezaradili článok o desatore. No teraz sa vám to budem snažiť vynahradiť, a preto sa pustím rovno k veci :).

foto: morguefile.com

V PodNebí sme vám postupne priniesli zamyslenie nad prvými tromi prikázaniami desatora. Napriek tomu, že nás každé učí niečomu inému, spája ich niečo spoločné – všetky sú smerované na náš vzťah s Bohom. Inak povedané – ide v nich o to, ako sa staviame voči nášmu Bohu. Prvé prikázanie nás vyzýva k radikálnosti, keď nám odhaľuje pravdu o Božom prvenstve nad všetkými malými i veľkými vecami našich životov. Druhé nás učí a povzbudzuje mať v úcte Božie meno – lebo to je to meno, v ktorom je naša spása. No a tretie

prináša radostnú zvesť o nedeli ako dni zasvätenom Bohu a ponúkajúcom odpočinok pre dušu i telo.

Ale ako hovorí sv. Jakub: „*Tak aj viera: ak nemá skutky, je sama v sebe mŕtva*“ (Jak 2, 17). Azda preto sa naše kresťanstvo nemá obmedziť iba na vytrvalé modlitby, uctievanie Božieho mena alebo slávenie nediel a sviatkov. Pochopiteľne, to všetko je dobré a potrebné, ale tým to nekončí. Naznačuje to aj desatoro Božích prikázaní, keď sa po úvodných troch dostáva na rad ďalších sedem, ktoré sú smerované na naše vzťahy

s blízkymi a na vernosť našej viere v konkrétnych situáciách a morálnych o tázkach.

Ako hovorí KKC: „*štvrté prikázanie ukazuje poriadok lásky. Boh chce, aby sme si po ňom ctili svojich rodičov, ktorým vďačíme za život a ktorí nám odovzdali poznanie Boha. Sme povinní ctíť a vážiť si všetkých, ktorých Boh pre naše dobro obdaril svojou autoritou*“ (2197).

Ale začnime blízkymi. Predpokladám, že väčšina z nás sa zhodne na tom, že tými najbližšími sú pre človeka jeho rodičia. Áno – presne tí, ktorých sme ako malí museli poslúchať, ako trošku väčší sme ich neraz „vytáčali“ našim správaním a ako dospelí sme si našli svoj vlastný spôsob alebo skôr model správania voči nim. Ale čo na to Boh?

V liste Kolosanom 3, 20 sa píše: „*Deti, poslúchajte rodičov vo všetkom, lebo je to milé Pánovi!*“ Poslušnosť voči rodičom je teda v Svätom Písme chápaná ako prejav úcty. KKC okrem toho hovorí, že „*úcta k rodičom spočíva vo vďačnosti voči tým, ktorí darovaním života, svojou láskou a prácou priviedli svoje deti na svet a umožnili im rásť vo veku, múdrosti a milosti*“ (2215). Takže deti, k tomuto nás pozýva Boh – aby sme žili v postoji vďačnosti voči našim rodičom – za všetko, čo pre nás kedy urobili (ozaj, kto ti uvaril včerajší obed, hmn?) a aby sme ich počúvali a poslúchali, a tým im prejavovali našu úctu.

Niekedy mám pocit, že v dnešnom svete je práve toto veľmi nemoderné. Možno sa to dá ešte vydržať, kým máme desať – dvanásť rokov, možno sa prisílíme až do osemnástky, ale potom! Čo potom? Slová Katechizmu sú jasné a nekompromisné: „*Keď deti vyrastú, majú si naďalej ctíť svojich rodičov. Majú predchádzať ich želania, ochotne ich prosiť o radu a prijímať ich oprávnené napomenutia. Osamostatnením dieťaťa prestáva jeho poslušnosť voči rodičom, ale neprestáva úcta. Štvrté prikázanie*

prípomína deťom, ktoré dospeli, ich zodpovednosť voči rodičom. Podľa svojich možností im majú poskytovať hmotnú a morálnu pomoc v rokoch staroby alebo v čase choroby, opustenosti a núdze“ (KKC 2217 – 2218). Takže milí dospelí, mám taký pocit, že aj napriek tomu, že možno vy sami ste už rodičia, je tu stále niečo, čo sa vás týka. Úcta k rodičom nekončí osamostatnením sa ani založením si vlastnej rodiny. A potom, nie je najlepšou metódou výchovy príklad? Chcete, aby si vaše deti vážili a neobmedzili vzťah s vami na „potrebujem toto“? Tak im ukážte, čo je úcta a vďačnosť k rodičom.

Mohla by som písať ďalej nielen o vzťahu dieťa – rodičia, ale aj o našom vzťahu k vrchnosti a autoritám. Pretože aj tie nám dáva Boh. Pochopiteľne nie preto, aby sme na nich šomrali, ale aby sme ich mali v úcte. A keď to nie je možné kvôli nemorálnosti ich konania, stále sa za ne môžeme modliť a vyprosovať im dar obrátenia. Sv. Pavol v liste Timotejovi píše: „*Predovšetkým teda žiadam, aby sa konali prosby, modlitby a orodovania a vzdávali sa vždy za všetkých ľudí, za kráľov i za všetkých, čo sú na vyšších miestach, aby sme mohli žiť tichým a pokojným životom vo všetkej nábožnosti a mravnej čistote. Toto je dobré a milé pred Bohom, našim Spasiteľom*“ (1Tim 2, 1 – 3).

Áno. Mohla by som písať ďalej. Ale radšej nás chcem všetkých na záver povzbudiť. Žiť vzťahy, najmä tie blízke, podľa Kristovho modelu nie je nikdy ľahké. Ale určité poznáte to staré známe „*čo nič nestojí, za nič nestojí*“. Pripája sa k tomu aj Božie Slovo, keď ku štvrtému prikázaniu pridáva prísľub, bonus: „*Cti svojho otca a svoju matku, aby si dlho žil na zemi, ktorú ti dá Pán, tvoj Boh*“ (Ex 20, 12). Vyďajme sa teda na cestu úcty a vďačnosti voči tým, ktorí si to zaslúžia. Verím, že sám Pán nám v tom bude pomáhať.

*simona

eRko

hnutie kresťanských spoločenstiev detí

Teraz sa spolu pozrieme na jeden fakt veľký projekt zložený z množstva malých projektov. Chcel by som vám predstaviť eRko - Hnutie kresťanských spoločenstiev detí.

obrázok: www.kolarovice.eu

Prečo ten názov? eRko?

Mne osobne táto otázka dlho vrtala hlavou. Prečo sa toto hnutie volá práve takto? Je to jednoduché. Názov hnutia vychádza zo slova radosť. „eRko“ znamená hlásťované písmeno R. „R“ je zároveň začiatčným písmenom slova radosť. Ako som vravel, jednoduché. :)

Čo je cieľom?

Oficiálne motto eRka znie - Radosťnou cestou svedectva viery kráčame spolu malí i veľkí. A z neho vyplýva aj cieľ eRka a teda:

1. radosťnou cestou - nie nejakou cestou donucovania, týrania a podobne
2. cestou svedectva - teda nie cestou hovorenia, ale cestou vlastného príkladu
3. kráčame - nestojíme na mieste a nepozierame sa, ale stále napredujeme a vyvíjame sa
4. spolu - nie každý zvlášť
5. malí - teda deti
6. i veľkí - nie len deti, ale aj ich

starší kamaráti, animátori a vedúci

Aké má eRko formy?

Hlavná formou sú eRko streťká. Pravidelné stretnutia, kde animátori spolu s deťmi niečo tvoria, skúmajú, vymýšľajú, alebo sa spolu hrajú, modlia, spievajú, súťažia a podobne. Cieľom týchto streťiek je spolu s deťmi vytvoriť kresťanské spoločenstvo, v ktorom by mali množstvo kamarátov a cítili by sa v ňom príjemne. Tieto streťká majú väčšinou tému, podľa ktorej animátori vyberú modlitbu, hry, aktivity, kvízy,... Zároveň však deti majú možnosť si istým spôsobom vytvárať program.

Okrem streťiek eRko organizuje Dobrú Novinu. Je to kolednícka akcia pre pomoc chudobným krajinám tretieho sveta. Tento rok sa na Vianoce vyberú deti z eRka už po 16.-krát do slovenských domovov, aby zaspievali zopár kolied, a tak zvestovali radosťnú novinu o narodení Ježiška. Zbierka z tejto akcie potom poputuje do vybraných afrických krajín a zabezpečí

sa z nej množstvo základných potrieb pre tamojších ľudí.

V eRku taktiež bývajú poobedné, jednodňové alebo viacdňové akcie. Poobedné to môžu byť rôzne zábavné popoludnia alebo Deň radosť. Jednodňový nejaký ten výlet alebo túra. No a z tých viacdňových je to napríklad akcia Vypni telku, zapni seba. Trvá celý týždeň, kedy by deti nemali pozeráť televíziu ani byť na počítači. Namiesto toho im eRko každý deň pripravuje poobedný program, kde sa môžu vyhrať, vyšantiť, vyzabávať, môžu si zasúťažovať, kadečo povytvárať, a to všetko bez televízie, či počítača.

Počas letných prázdnin eRko organizuje detský tábor. Je to akýmsi vyvrcholením celoročných aktivít na streťku. Je určený predovšetkým deťom zo streťiek. Pozvané sú však aj všetky ostatné deti.

eRko sa venuje aj veľkým. Aby animátori nezaspali na vavrínoch a niečo sa o animátorstve naučili, sú tu pre nich vzdelávacie kurzy. Sú

to buď víkendové, alebo týždňové akcie. Najznámejší je asi Základný kurz, ktorý býva v lete. Animátori sa na ňom učia základy pedagogiky a psychológie, dozvedia sa o vývine a potrebách detí v jednotlivých obdobiach a všetko si to aj vyskúšajú na praktických aktivitách. Okrem základného kurzu sú tu aj iné kurzy ako Začínáme, O táboroch, Streťko v kurze, Farbičky čarbičky, Na ceste atď. Skrátka, na každú dôležitú tému je tu kurz.

Je eRko aj v Novej Bani?

Áno, už pár rokov funguje. Pravidelne sa organizuje letný tábor, koledovanie, či maškarný ples. Bohužiaľ, posledné roky nefungovali streťká. To sa však nedávno zmenilo. Teraz bývajú každú sobotu o 9:00 doobeda v pastoračnom centre. Pozývam všetky deti prvého až šiesteho ročníka, ktoré na ne ešte nezavítali. Dvere sú otvorené. ;-)

Kiko

Človek je tak stvorený, že ho dojíma, keď vidí, že ho niekto miluje a čoskoro on tiež miluje toho, kto ho prv miloval. Takto vzniká láska Božia v srdci človeka. Z poznanej lásky vzniká láska.

(Sv. Katarína Sienská)

foto: morguefile.com

Tradícia betlehemov

Pod vianočný stromček rok čo rok kladieme jasličky alebo betlehem. Nebolo to tak vždy.

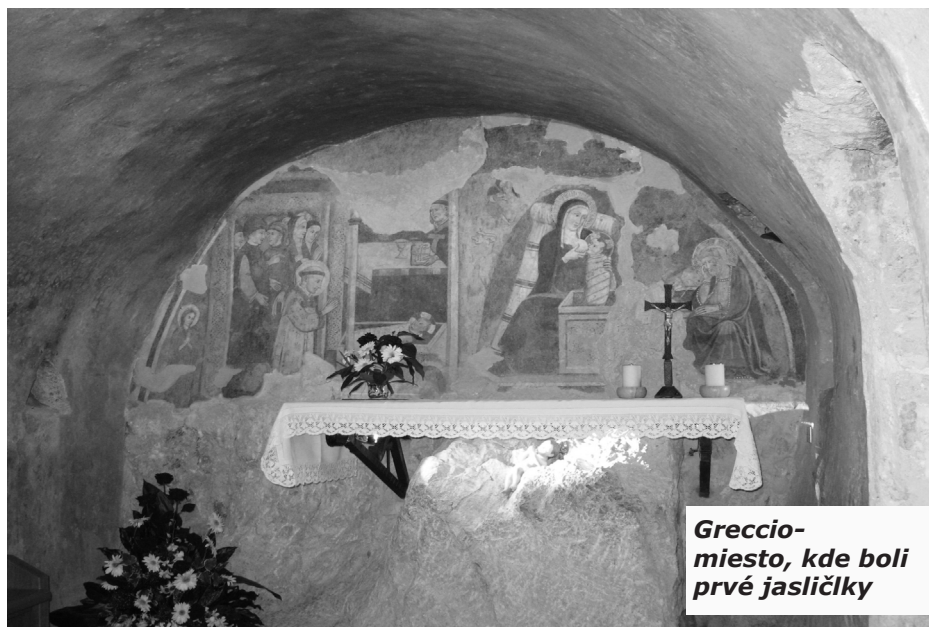

foto: s. Františka OSF

Nebolo to tak vždy. Za vznikom tejto tradície poputujeme do roku 1223 na vrch Greccio v Taliansku. Zakladateľ rehole menších bratov – František z Assisi vtedy vytvoril prvý písomne zaznamenaný živý betlehem. Popri dieťatku, Márii a Jozefovi nechýbali ani osol a vôl. František týmto chcel upozorniť na úplnú chudobu, v ktorej prišiel na svet Boh.

Ľudia jeho príklad v

nasledujúcich rokoch napodobňovali a vytvárali živé i umelé betlehemy. Ich zvyk sa neskôr rozšíril do všetkých končín zeme. Najhonosnejšie betlehemy sa nachádzajú vo františkánskych a kapucínskych kostoloch. Na ich výzdobe sa podieľali aj poprední umelci a vladári. V období baroka vyrástli do životnej veľkosti, ale časom, keď pribúdali postavičky troch kráľov, anjelov, pastierov, či

zvierat, sa zmenšovali.

Ku nám sa dostali v 13. storočí. O tri storočia neskôr Jozef II., syn Márie Terézie, zakázal betlehemy v kostoloch. Ľudia si ich preto vo veľkom stavali doma. Tieto betlehemy nazývame ľudovými, keďže ich nerobili rezbári. Naši predkovia vyrábali najmä drevené betlehemy. V okolí banských miest

vznikali najkrajšie, s maľovanými postavkami a bohatou výzdobou. Stavali sa aj prenosné betlehemy, používané často pri koledovaní.

Po roku 1989 rôzni umelci vytvorili známe originálne betlehemy. Príkladom je pohyblivý Slovenský betlehem v Rajeckej Lesnej.

Danka

foto: sxc.hu

Spoločne na ceste

Toto leto každý z nás absolvoval nejakú cestu, výnimkou sme neboli ani my. Konkrétne od 9. do 15. 8. usporiadali školské sestry sv. Františka v Žiline týždeň pre dievčatá. Tento rok sa vyše 30 dievčat zúčastnilo tohto lukratívneho pobytu v 5-hviezdičkovom hoteli pod strešnými oknami Gymnázia sv. Františka. Kde sme čo-to upratali, duchovne sa nasýtili, nasmiali a hlavne sme zažili neobyčajný týždeň. Máme naň nezabudnuteľné spomienky a chceli by sme sa o ne s vami podeliť.

foto: Julka

Každý deň sme kráčali po inej ceste. Prvý deň bol deň príchodu. Možno by ste si mysleli, že po náročnej ceste nás nechajú sestry oddychovať, ale to by ste sa mýlili. Voľky-nevoľky, museli sme vykročiť na svadobnú

cestu. V tento večer sme sa vzájomne zoznámili prostredníctvom rôznych hier a navzájom sa povzbudili. Aby sme do nových vznikajúcich vzťahov dávali to najlepšie, čo je v nás. Na druhý deň sme vykročili na veľmi

foto: Julka

ktorom sme absolvovali menšie sebazápory. Ako napríklad bobríka mlčania, samoty, sústredenosti... No a na konci, po všetkých týchto sebazáporoch, nás čakal krásny výhľad ako odmena.

Vo štvrtok sme kráčali cestou radosti. Objavovali sme dokonalú radosť, ktorú sme naplno prežili pri spoločnej adorácii v kostole. Heslom tohto dňa bolo „Ustavične sa radujte“. V piatok trinásteho sme sa vydali na cestu viery. Mali sme za úlohu vnímať prejavy Božej lásky. Pán Boh nimi veru nešetril, rozdával plným priehŕstím. Tieto milosti sme zvlášť prežili na celonočnej adorácii, „face to face“ v kaplnke. V sobotu nás čakala najlepšia cesta – cesta k Otcovi. Celý deň sme sa snažili stráviť v myšlienke na nebo. To najlepšie ešte len príde. Večer sme prežili tvorivo. Učili sme sa vyrábať náramky z goráliek, magnetky zo servítkok... Týždeň vyvrcholil nedeľou, kedy dve sestry, Lenka a Zuzka, skladali

známu cestu študentstva. Tento deň sa niesol v znamení 120 umytých okien u bratov kapucínov. Bolo ich tak veľa, že sme ani nezbadali, ako rýchlo sme ich umyli. Ďalší deň sme kráčali cestou utrpenia. Toto bol jediný deň, kedy sme neupratovali. Šli sme na výlet, na

večné sľuby Bohu a kongregácii školských sestier sv. Františka. Svätú omšu celebraval otec biskup Tomáš Galis a hudobne to sprevádzala sestra Eliška s úžasným zborom, v ktorom sme sa nachádzali aj my.

Počas tohto týždňa sme si vytvorili hlášky, ktoré charakterizovali našu cestu:

Ivet: „Zničili mi tu život!“ :):)

Julka: „Bola som vždy v tom správnom čase na tom správnom mieste.“

Veronika: „S radosťou v srdci ide všetko ľahšie.“

Hanka: „Z tých schodov aj schudnem.“

Darinka: „Už nikdy viac.“ (čistenie machu medzi dlažbou)

sestra Samka: „To najlepšie ešte len príde.“ (šéfka 3. poschodia.)

Bol to fakt super týždeň. Už sa tešíme na budúci rok a, samozrejme, všetky dievčatá sú pozvané. Chlapci nesmúťte, povieme kapucínom, aby aj pre vás niečo vymysleli.

Naša vďaka patrí Pánovi a sestrám. Sme radi, že sme tam mohli byť.

*S pozdravom
Julka, Ivet, Hanka, Veronika,
Darinka a sestra Samka.*

Roľnícka nedeľa

Po týždni usilovných príprav sme rovnako, ako každý rok vzdávali Bohu vďaka krásnym spôsobom. I napriek slabej úrode po povodniach bol kostol vyzdobený množstvom ovocia a zeleniny.

foto: Lucia Budínková

Počas tradície trvajúcej päťdesiatšesť rokov sa mnohé zmenilo. Z bežných plodín v šikovných rukách vznikajú umelecké diela, ktoré si prišlo pozrieť mnoho ľudí zo všetkých kútov Slovenska. Na tvorbe výzdoby sa ako každoročne podieľali aj deti z Hrabín, ktoré ozdobili niektoré pece a lampy. Deti z novobanskej cirkevnej školy si svoje diela sami odprezentovali pesničkou. Vyzývajú svojich rodičov, aby nemysleli toľko na problémy, ale aby zložili svoje starosti na Pána.

Na slávnostnej svätej omši s nami mohli byť prítomní diváci televízie Lux prostredníctvom priameho prenosu. Kostol bol plný vďačných ľudí. Kvôli dažďu išiel krojovaný sprievod s roľníckou zástavou len spod chóru, ale na slávnostnej atmosfére to neubralo.

Témou tohtoročnej výzdoby bola starostlivosť Boha o človeka. Pán dekan vo svojom príhovore tiež poukázal na súvislosť medzi dedičným hriechom a zlom vo svete. Už vtedy, keď boli na svete iba štyria

ľudia, stala sa vražda. Čím viac je ľudí, tým viac sa vraždí, najmä nenarodené deti.

Obraz dúhy po potope sveta nám mal pripomenúť Božie prisľúbenia: „Kým potrvá zem, nikdy neprestane sejba a žatva, chladno a teplo, leto a zima, deň a noc.“ (Gn 8,22)

Aj pod oltárom bol príbeh o chlebe – zázračné rozmnoženie chleba. Na tomto príbehu vidieť čím je päť chlebov a dve ryby v rukách Krista.

Za oltárom stála postava, ktorá mala pripomínať Matku Terezu, vzorný príklad slov „Ovocím lásky je služba“.

foto: Lucia Budínková

Mohli sme si tiež vypočuť aj kúpiť príbeh chleba lásky. Ten nám ukazuje ľudí, ktorí napriek vlastnej núdzi dokázali myslieť na iných. Výťažok z predaja tohto príbehu poputuje na nákladnú opravu nášho organu.

Aby sme nezabudli, prečo sme do kostola prišli, nad oltárom visel sedemramenný svietnik, na ktorom boli napísané dve podstatné slová: BOHU VĎAKA. Bohu vďaka za Jeho starosť o človeka!

„Pokiaľ je medzi ľuďmi láska, nemusíme sa báť.“

„Pane navštív našu zem a požehnaj jej rastliny.“

Danka

Púť do Kohútova

Dňa 12. septembra sa v našej farnosti konala púť do Kohútova. Pozvanie prijali mnohí naši veriaci a aj otec Maroš Milo, farár z Brehov, ktorý celebroidal svätú omšu.

Mnohí z nás sa totiž prišli aj tento rok vyžalovať so svojimi starosťami. V tomto období sa slávalo niekoľko mariánskych sviatkov. Tento deň bol ešte špeciálnejší, lebo jej meno sa vyskytlo aj v kalendári. Preto by sme i my mohli darovať čosi Márii. Nemáme toho veľa, čo jej ponúknuť. Možno práve tie naše starosti, ale aj radosti, sú tým, čomu sa teší, keď to zdieľame spolu s ňou.

V kázni sme si vypočuli aj príbeh, ktorý nás uistil, že Panna Mária nezabúda na nás, svoje deti. Prosí svojho syna, Ježiša Krista, o našu potechu a starostlivosť vo všetkom, v čom sa trápime. Nemali by sme ňu zabúdať a veriť, že ona sa postará o to, aby bolo o nás postarané. Ona na nás nezabudne, veď je naša matka. Vo svojom živote prežila sedem ťažkých rán a napriek tomu sa nikdy neodvrátila od Boha. Nikdy si nepovedala - „už stačilo“, „už ti neverím...“, naďalej verila. Zachovávala všetko vo svojom srdci a premýšľala o tom. Jej viera je obdivuhodná a veľká. Ona sama je pre nás veľkým príkladom, a pritom bola úplne jednoduché dievča.

Po svätej omši znova nasledoval sprievod so sochou Panny Márie do kostola. Po požehnaní so sviatosťou oltárnou sa ľudia rozprchlí do svojich príbytkov na hojný nedeľný obed. Myslím, že tohtoročná púť tak ako každý rok stála zato. Som rada, že som patrila medzi ľudí, ktorých neodradil žiadny mrak na oblohe ani dážď v predchádzajúcu noc, aby sa zúčastnili na tejto slávnosti. Verím, že na budúci rok nás bude dvakrát alebo aj trikrát viac.

Julka

Táto nedeľa nebola len taká obyčajná. Bola nedeľou Panny Márie a v mnohých domácnostiach aj nedeľou mamy Márie. Všetko sa začalo o 9:00 vo farskom kostole Nanebovzatia Panny Márie. Pán dekan nám udelil požehnanie a my sme sa vydali na cestu do Kohútova. Zo začiatku sprievod tvorilo iba pár miništrantov, dievčatá nesúce sochu Panny Márie a modliaci sa ľud. Neskôr sa však pridali ďalší účastníci. Cestou sme spievali a modlili sa ruženec. A mnoho ďalších ľudí čakalo na mieste. Po príchode nasledovala modlitba svätého ruženca a litánie. Po nich samotná svätá omša.

Kňaz Maroš Milo sa v kázni zamerával na to, aby sme sa zamysleli, aký dar sme priniesli Panne Márii my.

Zvrátené ľudské práva

Dnes si spoločnosť nárokuje na prívlastky ako „európska“ alebo „liberálna“, alebo „pokroková“. Avšak nie je všetko zlato, čo sa blyští.

Známi „pokrokári“, ktorým akože záleží na osude spoločnosti, nám stále posúvajú nové návrhy na základné ľudské práva. Je to moderný trend. V tejto dobe ma zaskočil a zároveň zhrozil práve jeden takýto návrh. „Pokrokári“ by radi umiestnili tridsať percent detí do troch rokov v jasliach. Najsmutnejšie na tom je to, že takýto návrh sa týka aj Slovenskej republiky.

Ako chcú vybrať tých tridsať percent? Prečo vôbec brať malé dieťa od matky? Na čo je to dobré? Argument pre takýto návrh je v podstate jeden. Umožniť pracujúcim matkám dbať na svoju kariéru. V praxi by to vyzeralo asi tak, že od okamihu narodenia by niektoré deti preberal do výchovy štát a matky by sa mohli s plným elánom zasa pustiť do práce. Možno by to vyzeralo podobne ako v románe „1984“ od Georga Orwella.

Veľmi pôsobivo tu ukázal, čo sa stane s ľudským jedincom, ak by k niečomu takémuto došlo.

Z pohľadu kresťana ide o zásah do niečoho, čo patrí vyslovene do právomoci rodiny. Nič by nemalo byť prirodzenejšie ako to, že môžeme žiť a vychovávať naše deti. Dokonca aj Aristoteles v antickom Grécku napísal, že každý dá zákon svojmu dieťaťu. Nielen kresťania teda tvrdia, že takýto zámer je zvrátený. Každý rodič by mal chcieť vo svojom vnútri vychovať svoje dieťa k obrazu, aký sám chce. Vštepíť mu hodnoty, naučiť slušnosti a láske...

Štát si môžeme predstaviť ako ťažkotonážneho slona a ľudí ako stebľá trávy. Slon neberie ohľad na stebľá trávy, čo sú pod ním. Nemôže ich ani nič naučiť. Len samotné stebľá sa môžu starať sami o seba.

Ivbi

Praha a ja (1)

Pražská túžba

Potulky ulicami starodávna, pyšne stojace budovy, tmou letiace metro, smrčka na pražskom orloji, ulice poprepletané dlhými koľajnicami, mohutná Vltava, vysočizné kostoly, katedrály, chrámy, kaviarne plné vyčačkaných dám a pánov vo frakoch, hemžiace sa davy na Karlovom moste, parky, parčíky, fontány, divadlá, múzeá, slávny Barrandov, Jezuliatko v Betlehemskej kaplnke, obchody nabité štýlovými handričkami, nad tým všetkým stráž držiaci majestátny hrad a ja.

foto: sxc.hu

Ja, Romana, som súčasťou Prahy, Prahy tak slávnej, Prahy tak zbožňovanej, Prahy tak milovanej. Na pár dní som dostala ponuku ochutnať to krásno a tajomno, čo v sebe toto „Zlaté mesto“ ukrýva. Každým dňom sa túlam ulicami minulosti, stretám veľikánov umenia, poézie, divadla, zdravím

hrdého Václava na koni, fotím sa s Michaelom Jacksonom, pochutnávam si na obložených venčekoch v kaviarni Slávia, navštevujem Boženu Nemcovú či Bedřicha Smetanu na Vyšehradskom Slavíne, na rukách ma nosí zbrojnoš, promenádujem sa po Karlovom moste, prevážam sa metrom a modlím sa v katedrále

sv. Víta. Nemrhám touto vzácnou ponukou, využívam ju naplno, pretože vzácných ponúk je v živote pár.

Jednou, tou najvzácnejšou ponukou, je ponuka od Boha. Boh nám ponúka niečo, čo presahuje všetko to krásne, všetko to majestátne, to slávne, moderné, načačkané, čo láka nablýskaným povrchom. Boh nám ponúka vzťah. Niečo, čo nás naplní zvnútra, čím sa nebudú sýtiť len naše oči, ale aj naša duša. Niečo, v čom nájdeme zmysel, radosť a pokoj. Nezáleží na tom, že sme to zase zbabrali, že sme sa už na neho niekoľkokrát vykašľali, že sme na neho zabudli, že nám akosi časom kresťanstvo zovšednelo a nevieme si predstaviť Boha ako niekoho schopného milovať, s kým môžeme mať vzťah. Nevyhovárjame sa, nestrácajme čas,

neskrývajte sa! Blíži sa čas Vianoc, čas lásky, čas rodiny, čas úsmevu, čas radosti, čas darovania. Skúsme obohatiť tento čas vianočný prijatím ponuky od Boha, skúsme šepnúť áno, skúsme vykročiť a ochutnať z tohto vzťahu, a tak priniesť Boha aj k nám domov ku štedrovečernému stolu, aby tie Vianoce boli pravými sviatkami lásky a pokoja.

Aj ja, Romana, túžim po Vianociach rozvoníavajúcich teplom domova, teplom novobanského kostolíka, teplom starkiných koláčov, priateľských úsmevov, Božej prítomnosti. A tak všetko to pražské pobalím do veľkého kufra, oblečiem bundu, naposledy mávnem na rozlúčku nádhерnej Prahy, zavriem dvere, nasadnem na vlak a vraciam sa späť, tam domov, k mame a otcovi.

Romana

Akú veľkú moc má modlitba! Mohli by sme ju nazvať kráľovnou, ktorá má v každom okamihu voľný prístup ku kráľovi a môže dostať všetko, o čo prosí...

(Sv. Terézia z Lisieux)

foto: morguefile.com

Podryvák

Prečo svätí?

foto: morguefile.com

Oliver: „ Mohol by si mi prosím vysvetliť, prečo musí mať tá vaša katolícka Cirkev toľko svätých? Ved' sú to predsa obyčajní ľudia, tak ako ja alebo Ty, a predsa sa mnohí k nim modlia a vzývajú ich meno... Nieкто bol umučený, nieкто si založil reholu- a už je svätý, ved' ani nevieme ako prešiel Božím súdom!?“

Bohuš: „ Áno, obyčajní ľudia, len boli neskutočne féroví. Férovejší ako tí iní. Určite je ťažké vyjadriť sa k Božiemu súdu, ale nieкого život tu na zemi sa javí výnimočný práve tou

väčšou férovosťou. Okrem toho ich život skúmali do detailov, a ak tam len čosi zavaňalo niečím zvláštnym, dotýčny nebol vyhlásený za svätého. Svätosť zavaňa človeku čudáctvom, a preto je človeku cudzia. Ale až keď ju človek pochopí v rovine veľkej férovosti stane sa jasnejšou, prijateľnejšou ba až zvodnou.“

Oliver: „ Proti férovosti nemám nič, ba dokonca mnohé príbehy sú obdivuhodné. Ale čo napríklad svätí, ktorí strávili svoj život za múrmi kláštorov, prípadne v

stredoveku mučili svoje telá, to je tiež chápané ako férovosť? A čo fakt, že mnohokrát boli vyhlasovaní za svätých až dávno po ich smrti, nie je preto odvážne tvrdiť, že ich život preskúmali do detailov? Asi si všetci nepísali denníky...“

Bohuš: „ Ved' práve, niekedy to trvalo veľmi dlho kým sa dopracovalo k tomu, že dotýční si zaslúžia byť skutočne vyhlásení za svätého. Okrem toho vždy sa pred vyhlásením modliło k dotýčnej osobe a na jej príhovor musel byť evidovaný a dokázaný nejaký zázrak. Nie je to len o denníkoch, teda o tom, čo bolo, ale aj tom, čo je. A tí za múrmi kláštoru prežili život v chudobe, odriekaní a modlitbe. Nie je to hrdinské? Nerobili to len kvôli sebe, ale z lásky k ľuďom. A ak sa nieкто nezmyselne

týral, tak len preto nebol vyhlásený za svätého, i keď by si to zaslúžil. Poznám také prípady.“

Oliver: „ To sa naozaj pri uznávaní za svätého vždy stal nejaký zázrak ako potvrdenie? To znamená, že Boh dáva týmto ľuďom nejakú špeciálnu „vymoženosť“ aby mohli pôsobiť aj po smrti a teda aj súhlas k vyhláseniu za svätých tu na zemi?“

Bohuš: „ Áno. Ved' sme Cirkev putujúca, my na zemi, oslávená- tá v nebi a trpiaca- tá v očistci. Prečo by sme si navzájom nepomohli!? Svätí nám, my tým v očistci. Pomoc to nie je nejaká vymoženosť, to je niečo normálne, nie? Svätí sa práve aj preto zverejňujú, aby sme my tu dole vedeli, na koho sa dá s určitou obrátiť tam hore.“

Ad'a a Š.

**Spravodlivému človeku
prospievajú aj tvrdé rany
nepriateľov. Práve tým, že
škodí, pomáhajú. Je to tak, ako
keby dážď drahokamov spustošil
vinicu, a tým obohatil jej
majiteľa vzácnym pokladom.**

(Sv. Ignác z Loyoly)

foto: morguefile.com

Maruška Kožlejová

Ako chytať v žite

Vravíte si asi, že vám je názov knihy nejaký povedomý, však? Len na tú Marušku si akosi nespomínate... No netrápte sa tým, pretože na rozdiel od Salingera, ona nebola medzi maturitnými otázkami a pokiaľ nie ste práve „pátrač dobrých kníh“, je možné, že sa s tým menom stretávate prvýkrát. No pevne verím, že nie posledný...

Čo o diele napísali iní:

„Duša lieta rada a jej telo sa ju snaží nestratiť z dohľadu. Niekedy sa stráca v oblakoch, niekedy zachytí krídlami konáre, niekedy sa vznáša vysoko. A niekedy aj tvrdo narazí. Ale kým nestráca cieľ a silu, má šancu na priestor pre svoj let. Maruškina kniha má dušu aj krídla. Lieta aj naráža... jednoducho žije.“

Marián Lipovský, riaditeľ organizácie Mládež pre Krista – Slovensko

„Normálne takéto knihy nečítam. Ale túto som zhltnol na ex. Okamžite ma vtiahla do deja a každý z príbehov mi niečo daroval. Prekrásna mozaika, svieže a obohacujúce čítanie.“

Miro Tóth, Tretí deň, Košice

U mňa to všetko začalo na Campfeste, kde som mala možnosť zažiť osobné stretnutie s Maruškou, mimoriadne charizmatickou a veselou osobou, s neuveriteľne veľkým darom rozprávať a krásne písať. Nebolo ma treba viac presviedčať a knihu aj s autorkiným milým venovaním som mala v kufri. Toľko o ceste tohto diela ku mne, prejdme na to podstatnejšie. Po prelistovaní knižky som usúdila, že si každý deň prečítam jeden, dva príbehy na občerstvenie. No môj plán

zlyhal hneď na prvý pokus, pretože ako som obracala stranu za stranou, stále som chcela vedieť, čo bude ďalej, ako sa to rozvinie...

Knižka je rozdelená na dve časti. Prvá časť („Dievča, ktoré milovalo soľ“) sa odohráva v jej rodnej Kukovej (východ SR), kde spoznáme nielen ju, ale aj Feriho, Dušana, Janku, Zuzku, Andyho, Eliho, Táňu, Julku, rodičov... Žiadna fikcia, žiadne prikrášľovanie, len jej život spolu s týmito ľuďmi a Bohom. Píše neuveriteľne sviežo,

obratne a hlavne od srdca. Za každou kapitolou by ste mali knihu zavrieť a čerpať z posolstva, ktoré nesie, aby vám ostalo čo najdlhšie (z tohto dôvodu si ju budem musieť prečítať ešte raz). Počas života medzi mladými stretáva množstvo prekážok a trápení s tým súvisiacich, ale vďaka silnej viere to postupne zvláda. A v momentoch, kde už naozaj nevládze, prichádza On.

V druhej časti („Muž, ktorý staval ploty“) sa Maruška uberať trochu iným smerom. A to konkrétne na severozápad do mesta Cambridge. Zanecháva všetko, čo doma vybudovala a začína úplne odznova v krčme „U čierneho koňa“. Opäť vám ponúkne kus svojho vnútra, v ktorom prežíva smútok z odlúčenia. No zároveň napína všetky svoje sily na objavovanie nových dobrodružstiev. Pozornému čitateľovi určite neunikne ani to, ako sa Maruška vyvíja a

posúva každým krokom niekam ďalej. Spoznáte ju tak dôverne až nadobudnete pocit, že keď ju najbližšie stretnete na ulici, pozdravíte ju ako starý dobrý známy. Ani v jednej časti nebadáť úbytok pestrosti slov či chytľavého humoru, s akým vie mnohé situácie dokonale vykresliť.

Pre mnohých môžu byť lákadlom aj šikovné rozmery diela, ktoré sa zmestí bez problémov do každej priemernej kabelky. A keďže nie je problém udržať ju v jednej ruke a zároveň aj čítať, je rovnako vhodná do električiek či metra. Okrem toho sa sem-tam objaví i nejaká tá ilustrácia, ktorá ulahodí oku estéta. Takže šupšup do najbližšieho kníhkupectva po knižku „Ako chytať v žite“ od Marušky Kožlejovej. Čím viac z vás si ju prečíta, tým viacerych bude inšpirovaných povyhrňať svoje rukávy a vybrať sa chytať deti, ktoré sú často ponechané nebezpečne blízko priepasti...

Adá

Na moment s Maruškou Kožlejovou

Maruška pochádza z obce Kuková, ktorá sa nachádza neďaleko Prešova. Vyštudovala estetiku a slovenský jazyk s literatúrou na Filozofickej fakulte v Prešove. Okrem jej najnovšej prózy Ako chytať v žite vydala dve zbierky poézie – Antikvariát duší (2001) a Ešte trochu dažďa (2006). Dlhoročne sa venuje práci s mladými ľuďmi v tréningovom centre Kompas. Vidieť ju možno aj na mnohých kresťanských podujatiach či stretnutiach. Na letnom festivale Campfest robí už tradične skvelú moderátorku najmä pre zahraničné kapely. Ak sa chcete dozvedieť niečo viac o jej živote, či prečítať si jej blog navštívte jej internetovú stránku www.maruskakozlejova.sk.

foto: maruskakozlejova.sk (2)

Svätý Ján Damaský

4. decembra
cirkevný učiteľ
(650?-750?)

Svätý Ján Damaský bol posledný zo starovekých cirkevných učiteľov, ktorí sa nazývajú „cirkevní otcovia“. Žil v období, ktoré bolo osudové pre kresťanstvo východného Stredomorja.

obeťou mohamedánskych výbojov. Moslimskí dobyvatelia sa spočiatku správali voči kresťanom dosť znášavo, ako sa to prejavilo aj v živote sv. Jána, ale neskôr ich začali otvorene potláčať, až sa tieto kraje pre kresťanský svet stratili celkom.

Učenec a básnik

Sv. Ján Damaský pochádzal z arabskej kresťanskej rodiny. Narodil sa niekedy okolo roku 650. Jeho otec Sargun ibn Mansur zastával vysoký úrad na dvore damaského kalifa, mohamedánskeho vládcu. Ján vyrastal na vladárskom dvore a v detstve bol priateľom neskoršieho kalifa Jazida. Študoval literatúru a filozofiu. Napriek literárnym

a duchovným záujmom bol istý čas spolupracovníkom a azda aj

Krátko pred jeho narodením sa jeho otčina Sýria a iné kresťanské krajiny Blízkeho východu stali

nástupcom svojho otca.

Zmenu v jeho živote zapríčinila vláda kalifa Abd al-Malika (685-705), ktorý začal postupovať nepriateľsky voči kresťanom. Jánova rodina opustila kalifov dvor a Ján spolu s adoptovaným bratom Kozmom Majumom odišiel okolo roku 700 z Damasku do pustovníckeho kláštora sv. Sábu pri Jeruzaleme. Vtedy už mal povestť učenca a básnika.

Jeruzalemský patriarcha Ján V. si veľmi vážil Jána Damaského. Vysvätil ho za kňaza a často používal jeho služby. Tak na patriarchovu žiadosť Ján zostavil obranné spisy proti obrazoborcom, ktorí pod vedením byzantských cisárov Leva III. Isaurského (717-741) a Konštantína Koprny (741-775) bojovali proti uctievaniu svätých obrazov. Cisári prenasledovali obrancov tejto úcty, ale proti Jánovi Damaskému nemohli nič robiť, lebo bol na mohamedánskom území. Takto vznikol zvláštny a v dejinách zriedkavý prípad, keď historickí nepriatelia kresťanstva zachránili obrancu kresťanskej pravovernosti pred prenasledovaním kresťanského cisára.

Okrem jeruzalemského patriarchu sa na damaského učenca obracali aj iní biskupi. Viaceré jeho spisy vznikli na ich želanie.

Tomáš Akvinský východnej cirkvy

Modlitba, štúdium a písanie v tichu kláštornej cely tvorili podstatnú

časť života Jána Damaského. Ale na patriarchovu žiadosť niekedy opúšťal kláštornú samotu a prichádzal do Jeruzalema, kde kázal.

Ján Damaský zomrel vo vysokom veku okolo roku 750. Pochovali ho v lavre sv. Sábu (poznámka: lavra je kláštorný komplex), kde boli jeho telesné pozostatky až do 12. storočia. Potom ich preniesli do Carihradu.

Svätý Ján Damaský sa pokladá za jedného z najväčších a predovšetkým najsystematickejších teológov kresťanského Východu. Niektorí ho označujú za Tomáša Akvinského východnej cirkvi. Zanechal veľa spisov, ktoré možno rozdeliť na vieroučné, mravoučné, asketické, vysvetľovanie Svätého písma, životopisy, kázne a básne.

Jeho hlavné vieroučné dielo sa nazýva *Prameň poznania* (po grécky Pegé gnoseos). Teologicky významná je najmä tretia časť, kde hovorí o Bohu, o stvorení a Božej prozreteľnosti, o Vtelení a jeho dôsledkoch, o Ježišovi Kristovi, o sviatostiach, o Panne Márii, o úcte svätých a obrazov, o Svätom písme, o hriechu a posledných veciach človeka. V druhej časti spomenutého diela ako aj v mnohých menších spisoch sa zaoberá herézami prvých kresťanských storočí a obraňuje nimi napádanú pravovernú náuku. Ako sme spomenuli, sv. Ján Damaský bol aj básnik. Jeho básne významne prispeli k formovaniu východnej cirkevnej poézie a hudby.

Adá

Zdroj: katolici.szm.com

Chlapci a dievčatá: (časť tretia) **Maťo**

**Ked' sme sa s Tomášom vrátili dnu, nikto nespieval.
Našťastie. Zato sa udialo čosi iné. Chalani otvorili víno.
Pochytila ma zlá predtucha.**

foto: flickr.com

ku mne plný pohár. Vzdychol som si a zodvihol som ho proti svetlu. Potom som víno ovoňal a nakoniec si upil riadny dúšok.

„Kto mi tam dal kofolu?“ vyprskol som. Chalani sa rozosmiali.

V skutočnosti som o vínach nemal ani šajnu, ale toto divadlo ma bavilo.

Atmosféra sa trochu uvoľnila. Chalani sa pustili do rozprávania. Škoda, že hovorili jeden cez druhého. Len jeden mlčal. Maťo. Ten obyčajný Maťo, nie Arnold. Len tam sedel a šibalsky sa usmieval. Vlastne, ten úsmev mal celý večer. Niečo nám chcel povedať.

„Deje sa niečo, Maťo?“ spýtal sa ho Paľo. Asi ani on nebol slepý. Chalani

stíchli a pozreli na Maťu. Ten sa potmehúdsy usmial. Dostal som strach, že sa zase chystá vydať nejaký nepríjemný zvuk.

„Som zaľúbený.“

Toto bolo horšie.

„Aj ty?“ poznamenal som cynicky.

„Odkiaľ to máte?“ vyštekol som. Jožo sa uškrnul: „Z tvojho batohu.“

„Šibe vám? To brat kúpil ocovi k narodeniu, len to u mňa schoval!“ schytil som poloprázdnu fľašu.

„A ešte k tomu Templárske červené!? Ste vy zdraví?“ vykrikoval som v panike.

Paľo flegmaticky posunul

„Ale no tak,“ začal naoko podráždený, „veď je to super.“

„Kto to je?“ spýtal sa Arnold, zatiaľ čo si na polku chleba natieral polovicu masla.

„Lenka.“

Začínal som si myslieť, že to, čo má na tvári je úškrn šialenca. Paľo vedľa mňa zvesil plecia. Drgol som doňho.

„Neboj, na svete je ich ešte dosť.“

Paľo mávol rukou a dolial si.

„Ako sa to stalo?“ prehodil Tomáš.

„Ja neviem. Jednoducho... sa to stalo. Už sme mali aj rande.“

Naozaj sa usmieval ako šialenec.

„No to je super. Zbalí jednu z najkrajších dievčat v okolí a ani nevie ako!“ vzdychol som si.

„Nechcel by si sa nad tým, náhodou, zamyslieť a poradiť nám osamelým?“ podrypol ho Paľo.

„Chalani, Boh vám ich zošle, uvidíte,“ naďalej sa usmieval Maťo.

„Tak nech si švihne,“ zahundral

Paľo a riadne si logol vína. Líca mu sčerveneli. Tomáš sa k nemu nahol: „Ty máš čo vraviť, veď Kika za tebou stále behá.“

„Ticho!“ umlčal ho. Chcel som sa spýtať, o čom to hovoria, ale Paľov pohľad ma umlčal. Medzitým sa Maťo rozhovoril o kladných vlastnostiach Lenky.

„A je taká múdra, lúšti krížovky...“

„No to je výhra. Budete lúštiť krížovky spolu,“ neodpustil si Arnold a na chleba hodil palec hrubý plát slaniny.

„A všimli ste si, aký má vkus?“

„Musíš nám to robiť?“ podpichol som ho. Samozrejme, že som mu to prial, ale... No, nezažartujte si.

„Samozrejme,“ znovu sa usmial. „Kedže vy nikoho nemáte a ja hej. Trpte!“

„Tolko ku kamarátskej solidarite,“ poznamenal Arnold a zahryzol do chleba.

Pokračovanie nabudúce...

Lox

**Je pravda, že láska sa
nikdy nevyhovára
na nemožnosť, lebo verí,
že všetko jej je možné všetko jej je
dovolené... Naopak, udská opatrnosť sa
trasie na každom kroku a neodvažuje sa,
takpovediac, ani nikam stúpiť.**

(Sv. Terézia z Lisieux)

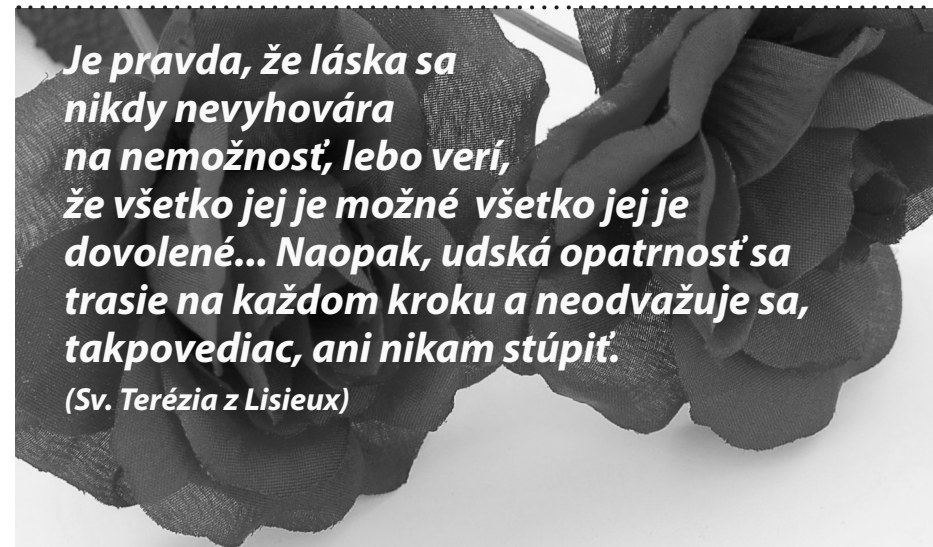
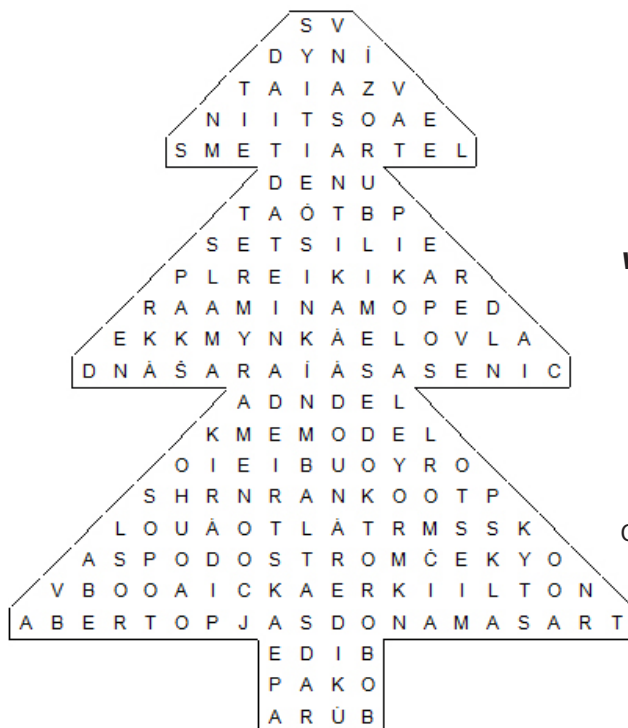

foto: morguefile.com

Pre bystrejšiu hlavičku

Vianočná osemsmerovka:

Vyškrťovanie do trojuholníka:

DREVENICA, HOSPODÁRI, KONTRASTY, NÁSLEDNÍK, PREDNÁŠKA, REPUBLIKA, SKLAMANIE, STREDISKO, STROMČEKY, TELEVÍZOR.

Vyškrťovanie do štvorca:

DENTISTA, DISIDENT, DYNASTIA, KORMORÁN, MINISTER, PEDIKÚRA, POLEMIKA, SPOTREBA, TRIBUNÁL.

Normálne vyškrťovanie:

ANTIKA, BOBOR, DOKTOR, KARTÓN, MIESTO, MODEL, OBRODA, OSLAVA, PIKOLA, POTREBA, RAMENO, REAKCIA, SLAMA, SMETIAR, STRIEDANIE, SUDCA.

Sudoku:

Každý riadok, stĺpec a štvorec musí obsahovať každé z čísel 1-9.

7				2		1		
5	2		7				4	
	4	9				5		7
8		3		6	7			1
						6	7	
1	6	7		9	5			4
	7		6			4	1	
			1		2	9	5	8
	1	5		4				

Vtipy

Príde do baru hokejista a futbalista. Hokejista vraví: „Whisky a ľad!“ Futbalista sa na neho pozrie a veľavýznamne zakričí: „Whisky a trávu!“

-Aký je rozdiel medzi dažďom a suchom?

-Dážď padá a sucho nie.

Sedí prasiatko na borovici a je čerešne.

Ide okolo vlk a vyzvedá:

-„Čo robíš prasiatko?“

-„Jem čerešne.“

-„Ale nevrav, na borovici čerešne?“

Nebud' sprostucké!“

-„No a čo, donieslo som si.“

V Dunaji plávajú spolu piano a ihla.

Piano:

-„Počuješ ako pekne hrám?“

Ihla:

- „Nie, mám vodu v uchu.“

Príde Jožko do strát a nálezov:

- „Prosím vás, mohol by som u vás stratit' husle?“

Fero vidí Miša a už z diaľky kričí:

- „Vieš, čo je nové? Zrušili daňový úrad!“

- „Neblázni!“

- „Naozaj!“

Dostal som od nich list a v ňom stálo: Posledná upomienka!“

Rozčúlený pán hromží na svojho suseda:

- „Bodaj by si mal taký príjem, aký uvádzaš v daňovom priznaní!“

Pani učiteľka skúša Janka:

- „Prečo vyhynuli mamuty?“

- „Lebo v dobe kamennej ešte neboli spolky na ochranu zvierat.“

-Vieš prečo ľudia neposlali mačku do vesmíru?

- Lebo by vypila celú mliečnu dráhu.

- Vieš prečo ľudia neposlali do vesmíru koňa?

- Lebo by im odtiahol veľký voz.

Policajt zastaví vodiča autobusu.

Policajt:

- „Cigarety, alkohol, drogy?“

Vodič:

- „Jednu kávu prosím!“

Pravé bohatstvo

Krátko pred Vianocami dala učiteľka deťom dve otázky: „Kto z vás si myslí, že je chudobný? A kto by mal dostať darček na Vianoce?“ Deti, ktoré sa považovali za chudobné, zdvihli ruky.

Udialo sa to v malom meste, kde sa všetci poznali, a to nielen po mene. Bolo verejne známe, kto kde žije, čo robí, kto sú jeho príbuzní a koľko má peňazí. Po vyučovaní učiteľka zavolať k sebe do kabinetu osemročného chlapca Diniho. Jeho rodičia sa prednedávnom prisťahovali z Afriky a všetci vedeli, že sú veľmi chudobní. Usadila ho a opýtala sa, prečo nezdvihol ruku. Dini odvetil: „Lebo ja nie som chudobný.“

„A kto je podľa teba chudobný?“

„Deti, ktoré nemajú rodičov.“

Učiteľka naňho hľadela v nemom úžase. Potom ho pustila domov. Nasledujúci deň Diniho otec prišiel domov s veľkým úsmevom na tvári. Povedal, že ho učiteľka navštívila v práci. „Mali by sme byť naozaj hrdí na nášho syna,“ vyhlásil a porozprával, čo sa dozvedel.

V predvečer Vianoc Dini dostal darček. V škatuli boli dva páry novučičkových topánok: jedny preňho a jedny pre jeho sestríčku. Nikdy predtým nemal nové topánky.

Ale aj keby nebol dostal darček, Dini vedel, že jeho rodina je tá najbohatšia na svete.

Rodina je jediným pravým bankovým účtom. Nikdy ho nenechávaj v minuse. Každý deň investuj do lásky, nehy, vernosti a obetavosti. Úroky budú prekvapivé.